

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D. v právní věci

žalobce: **BMKco, s.r.o.**
sídlem Kvítkovická 1533, Napajedla
zastoupen Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou
sídlem Kvítková 124, Zlín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2016, č.j. 23054-4/2016-900000-304.4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2016, č.j. 23054-4/2016-900000-304.4, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil dodatečný platební výměr vydaný Celním úřadem pro Zlínský kraj dne 10.3.2016 pod č.j. 14058/2016-640000-51, kterým bylo žalobci doměřeno antidumpingové clo v celkové výši 800 637 Kč (ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím o propuštění zboží do celního režimu volného oběhu ev. č. 14CZ6400001IMICYW9 ze dne 14.1.2014 a částkou cla nově stanovenou), a to podle § 264 odst. 1 a 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), ve spojení s čl. 78 odst. 3, čl. 201 odst. 3, čl. 220 odst. 1 a čl. 221 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013 ze dne 11.9.2013, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (EURATOM) č. 1074/1999 (dále jen „nařízení OLAF“), nařízení Rady (ES) č. 515/97 ze dne 13.3.1997, o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů, ve znění pozdějších předpisů a dále nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26.1.2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, ve znění prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4.10.2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Dle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), vznikla žalobci současně povinnost uhradit penále z doměřené částky ve výši 160 128 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že s ohledem na prováděcí nařízení Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26.2.2016, o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, nemůže žalovaný uložit povinnost dle zrušeného nařízení č. 91/2009, byť v daném případě k sankcionovanému jednání žalobce došlo v době jeho platnosti a účinnosti. Za stavu, kdy byla antidumpingová cla pro rozpor s mezinárodními dohodami zrušena, nebyl celní orgán jakožto orgán výkonu veřejné moci oprávněn v zahájeném řízení o kontrole po propuštění zboží ve věci žalobce pokračovat a už vůbec pak nebyl oprávněn vydat rozhodnutí, kterým žalobci doměřil dle zrušeného nařízení č. 91/2009 antidumpingové clo.
3. Dále žalobce uvádí, že žalovaný nepořídil v rozporu s § 76 daňového řádu překlad celé zprávy OLAF včetně všech jejích příloh do českého jazyka a že podkladem pro doměření antidumpingového cla nebyla zpráva OLAF, nýbrž pouze předběžná zpráva OLAF. Po věcné stránce žalobce informaci OLAF vytýká, že z jejího obsahu ani z jejích příloh nelze dovodit, že konkrétně zboží žalobce propuštěné do volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ev. č. 14CZ6400001IMICYW9 ze dne 14.1.2014 je původem z Čínské lidové republiky. Žalovaný také zcela pominul námitky žalobce týkající se výše cen, za které

zboží nakoupil. Podle žalobce je z nich zřejmé, že žalobce pořídil zboží za obvyklých a nikoli dumpingových podmínek, z čehož plyne, že zboží nemělo původ v Čínské lidové republice – pořizovací cena byla totiž vyšší než cena čínského zboží.

4. Žalobce taktéž namítá porušení zásady předvídatelnosti, neboť žalobce v rámci své činnosti dlouhodobě dováží do Evropské unie zboží z různých zemí světa, přičemž žalovaný v žádném předchozím případě neučinil závěr o původu zboží v rozporu s řádně vydaným osvědčením o původu zboží.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Průběh řízení před soudem

7. Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodoval. Rozsudkem č.j. 62 Af 6/2017-57 ze dne 7.11.2018 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem č.j. 3 Afs 163/2018-29 ze dne 26.8.2020 rozsudek zdejšího soudu zrušil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle čl. 1 nařízení 2016/278 zůstávají jednotlivá zahájená celní řízení, týkající se uložení antidumpingového cla na dovoz spojovacího materiálu, vedená před příslušnými orgány členských zemí, nedotčena; zdejší soud tedy podle Nejvyššího správního soudu pochybil, dospěl-li k závěru opačnému a zavázal-li žalovaného nesprávným právním názorem, v jehož důsledku by byl žalovaný po zrušení napadeného rozhodnutí povinen řízení o doměření antidumpingového cla zastavit.
8. Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozsudku.

V. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Nejprve soud přistoupil k vypořádání žalobní námitky, kterou žalobce s odkazem na nařízení 2016/278 brojil proti neoprávněnému pokračování v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo.
12. Podle čl. 1 nařízení č. 2016/278 konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, jiných než z nerezavějící oceli, tj. vrtulů do dřeva (kromě vrtulů do pražců), závitořezných šroubů, ostatních šroubů a svorníků s

hlavou (též s jejich maticemi nebo podložkami, ale kromě šroubů soustružených z tyčí, prutů, profilů nebo z drátů, o plném průřezu, s tloušťkou dřívku nepřesahující 6 mm a kromě šroubů a svorníků pro upevňování konstrukčních materiálů železničních tratí) a podložek, v současnosti kódů KN 7318 12 90, 7318 14 91, 7318 14 99, 7318 15 59, 7318 15 69, 7318 15 81, 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 a ex 7318 22 00 (kódy TARIC 7318 15 90 21, 7318 15 90 29, 7318 15 90 71, 7318 15 90 79, 7318 15 90 91, 7318 15 90 98, 7318 21 00 31, 7318 21 00 39, 7318 21 00 95, 7318 21 00 98, 7318 22 00 31, 7318 22 00 39, 7318 22 00 95 a 7318 22 00 98) a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.

13. V souladu s čl. 2 citovaného nařízení nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.
14. Nařízení č. 2016/278 vstoupilo v platnost a účinnost dne 28.2.2016, o čemž není mezi stranami sporu.
15. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobci bylo rozhodnutím celního úřadu dne 14.1.2014, ev.č. 14CZ6400001IMICYW9, vyměřeno za dovoz předmětného zboží dovozní clo. Na základě provedené kontroly po propuštění zboží zahájené dne 19.1.2016 bylo následně žalobci dodatečným platebním výměrem č.j. 14058/2016-640000-51 ze dne 10.3.2016, mimo jiné s odkazem na nařízení č. 91/2009 doměřeno konečné antidumpingové clo. K otázce zastavení řízení o doměření konečného antidumpingového cla, resp. k výkladu čl. 1 nařízení 2016/278 Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 Afs 163/2018-29 ze dne 26.8.2020 konstatoval, že *„[r]ozhodnou právní úpravou, podle níž je třeba stanovit povinnost žalobkyně zaplatit dovozní clo, respektive antidumpingové clo, je ... den, kdy celní orgány přijaly její celní prohlášení. ... zrušení antidumpingového cla podle článku 1 in fine tohoto prováděcího nařízení (nařízení č. 2016/278 – pozn. soudu) se žádným způsobem nedotýká vyměřovacích či doměřovacích řízení zahájených vnitrostátními orgány dříve. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že ke zrušení antidumpingového cla na spojovací materiál ze železa nebo oceli nedošlo se zpětným účinkem. Lze tak uzavřít, že celním orgánům nic nebrání, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení Rady č. 91/2009 i poté, co bylo prováděcím nařízením Komise 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení“*.
16. Zrušení antidumpingového cla nařízením č. 2016/278 tak v daném případě nemá na doměření cla žalovaným žádný vliv, neboť k přijetí celního prohlášení došlo před nabytím účinnosti nařízení 2016/278; žalovaný proto postupoval v souladu s právními předpisy, pokud řízení o doměření konečného antidumpingového cla nezastavil. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.
17. Žalobce dále namítá, že žalovaný v rozporu s § 76 daňového řádu nepřeložil celou zprávu OLAF do českého jazyka.
18. Podle § 76 daňového řádu se při správě daní jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce (odst. 1). Písemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce musí být předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého, pokud správce daně neprohlásí, že takový překlad nevyžaduje nebo že požaduje úředně ověřený překlad;

takové prohlášení může správce daně učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet písemností v budoucnu (odst. 2).

19. K povinnosti správního orgánu pořídit překlad cizojazyčných listin se ve svém rozhodnutí sp. zn. 9 As 12/2014 ze dne 14.4.2015 vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *„neopatření překladu cizojazyčné listiny, jíž je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí“*. Ač se toto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vztahuje ke správnímu řádu, jsou závěry v něm obsažené aplikovatelné i na právě posuzovanou věc.
20. Dle názoru zdejšího soudu a v souladu s výše citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu má celní úřad obecně povinnost cizojazyčnou listinu, kterou je prováděn důkaz, v řízení přeložit do českého jazyka, aby tak účastníkovi umožnil se s obsahem listiny seznámit, vyjádřit se k ní a uplatnit tak svá procesní práva. Nesplnění této povinnosti může znamenat vadu řízení.
21. V dané věci žalovaný vycházel mimo jiné z informace OLAF ze dne 21.12.2015 včetně jejích příloh (informace Oddělení pro vyšetřování Celní správy Čínské republiky ze dne 16. října 2015, tabulky dovozů a přílohy „CZ_matching_TW_simplified“). Celá textová část této informace také byla řádně přeložena do českého jazyka. Nepřeložené zůstaly toliko údaje v tabulce dovozů a příloha „CZ_matching_TW_simplified“. Ty přitom sestávají z několika tabulek, kde jsou údaje řazeny do sloupců s označením v anglickém jazyce („Date of export declaration, Country of destination, Exporter, Information provided by, Date of export declaration, Date, Container...“).
22. Nepřeložená slova jsou běžně používána a jejich význam je všeobecně známý. Informace obsažené v těchto databázových souborech jsou srozumitelné bez ohledu na fakt, zda jednotlivé nadpisy sloupců či řádků jsou nadepsány v angličtině, a to zejména v právě posuzované věci, kdy žalobce dlouhodobě podniká v mezinárodním obchodu (jak sám v žalobě uvádí) a lze tak u něj předpokládat alespoň elementární znalost angličtiny. Navíc žalobce ani náznakem neuvedl, čemu konkrétně neporozuměl. S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se žalobcem, že nepřeložení příloh informace OLAF, kterými byly prováděny důkazy, způsobilo vadu řízení takové intenzity, že by tím celní úřad zasáhl do procesních práv žalobce a z toho důvodu by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.
23. Žalobce dále namítá, že v případě klíčového důkazu pro doměření konečného antidumpingového cla - informace OLAF a jejích příloh - se co do formy nejedná o (konečnou) zprávu OLAF, nýbrž o předběžnou informaci OLAF, což není dostatečný a relevantní podklad pro rozhodnutí o doměření cla. Současně žalobce ve vztahu k informaci OLAF a jejím přílohám věcně namítá, že z jejich obsahu nelze dovodit, že předmětné zboží dovážené žalobcem je původem z Čínské lidové republiky.
24. Podle čl. 11 odst. 2 nařízení OLAF při vypracovávání těchto zpráv a doporučení je nutné zohlednit vnitrostátní právo dotčeného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla

hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou důkazní hodnotu jako tyto zprávy.

25. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení OLAF aniž jsou dotčeny články 10 a 11 tohoto nařízení a ustanovení nařízení (Euratom, ES) č. 2185/96, může úřad předat příslušným orgánům dotčených členských států informace získané při vnějších vyšetřováních, a to v dostatečném předstihu, tak aby mohly uskutečnit vhodné kroky v souladu se svým vnitrostátním právem.
26. Zdejší soud souhlasí se žalobcem, že informace OLAF není (konečnou) zprávou ve smyslu čl. 11 odst. 2 nařízení OLAF, což ani žalovaný netvrdí. Spornou je otázka, zda je žalovaný oprávněn v řízení o doměření konečného antidumpingového cla vycházet z informace OLAF podle čl. 12 odst. 1 nařízení OLAF a zda po věcné stránce informace OLAF včetně příloh a dalších důkazů spolehlivě prokazuje čínský původ žalobcem dováženého zboží.
27. Jde-li o formu informace OLAF, pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 44/2011-85 ze dne 10.8.2011 plyne, že i předběžná (průběžná) informace OLAF je způsobilá být podkladem pro doměření dovozního cla, pokud ve vztahu k dovozci a prověřovaným dovozům obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry.
28. V posuzované věci žalovaný přistoupil k doměření konečného antidumpingového cla mimo jiné na základě informace OLAF včetně jejích příloh (informace Oddělení pro vyšetřování Celní správy Čínské republiky ze dne 16. října 2015, tabulky dovozů a přílohy „CZ_matching_TW_simplified“), rozhodnutí o propuštění zboží ev. č. 14CZ6400001IMICYW9 ze dne 14.01.2014, faktury č. Suno1381829 ze dne 05.11.2013, balíčního listu k faktuře č. Suno1381829 ze dne 05.11.2013, CERTIFICATE OF ORIGIN č. ED13FA12315 ze dne 06.12.2013, BDP Transport Inc. TWSE0097506 ze dne 27.11.2013, kontejnerových přepravních listů (KPL)/Proof of delivery č. 276661/1 270823, č. 276661/2 270825, faktury za dopravu č. 0142200039 ze dne 07.01.2014, potvrzení o dopravě – námořní import dle faktury č. 0142200039 ze dne 07.01.2014, dokladů T1 MRN 14DE485133339101M5, 14DE485133339104M2, obecných účetních dokladů č. BVA180021, BVA 180030, BVA 180043, platebních transakcí – odchází z internetového platebního účtu č. 2775430151, 2775430228, 2775430343 a dokladů o vypořádání obchodu k transakcím č. 2775430151, 2775430228, 2775430343. Žalobce naproti tomu (až v řízení odvolacím) jako důkaz předložil toliko osvědčení o původu zboží č. TF13IA00148 (CERTIFICATE OF ORIGIN) vydané Textilní federací Tchaj-wanu.
29. Celní úřad v dodatečném platebním výměru ze dne 10.3.2016 provedl hodnocení všech uvedených důkazů a z jejich vzájemných souvislostí dospěl k přezkoumatelnému a přesvědčivému závěru o původu žalobcem dováženého zboží v Čínské lidové republice; právě odtud bylo zboží dovezeno na Tchaj-wan, kde se zdrželo toliko den a ihned bylo v nezměněném stavu reexportováno. Na informaci OLAF přitom nelze nahlížet izolovaně, jak činí žalobce, ale v souvislosti s dalšími důkazy, ze kterých žalovaný, resp. celní úřad při svém rozhodování vycházel (srov. zejména str. 5 až 9 dodatečného platebního výměru). Žalovaný závěry celního úřadu potvrdil a k žalobcem předloženému osvědčení o původu zboží uvedl, že samo o sobě závěry celního úřadu nevyvrací. S tím zdejší soud souhlasí. Toto osvědčení původ zboží v Tchaj-wanu nedokládá, neboť vzniklo na základě nesprávného popisu skutečností (blíže je třeba odkázat na str. 6 a násl. napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný touto otázkou podobně zabýval a zdejší soud se s ním

ztotožňuje). Navíc jak žalovaný zjistil, žalobce za zboží zaplatil společnosti SUNO GROUP LIMITED sídlící v Čínské lidové republice (str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalobce nadto nepředložil důkazy, které by původ zboží z Tchaj-wanu věrohodně prokazovaly. Nebylo proto nutné, aby celní úřad vyčkával až na závěrečnou zprávu OLAF (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 128/2015-60 ze dne 17.9.2015). Informace OLAF tedy mohla být důkazem v dané věci. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by úvahy a závěry komise OLAF byly „nepřezkoumatelnými spekulacemi“, a že informace neobsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, ani s tím, že by žalovaný nehodnotil tuto informaci stejným způsobem jako ostatní důkazy. Za této situace nebylo třeba, aby byly součástí spisu celního úřadu podklady pro zpracování informace OLAF. V kombinaci s dalšími důkazy lze tak z informace OLAF a jejích příloh získat jasné a konkrétní závěry ohledně dovozu předmětného zboží žalobcem z Čínské lidové republiky – informace OLAF tak je způsobila být podkladem pro doměření konečného antidumpingového cla.

30. Namítá-li žalobce, že informace OLAF neobsahuje náležitosti podle čl. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (dále jen „předchozí nařízení OLAF“), nebo čl. 11 nařízení OLAF, pak je třeba s ním souhlasit. Tato skutečnost však vyplývá právě z toho, že čl. 11 nařízení OLAF a čl. 9 předchozího nařízení OLAF upravují konečné zprávy OLAF, včetně jejich náležitostí; jak však zdejší soud konstatoval výše, v posuzované věci se nejedná o konečnou zprávu OLAF, nýbrž o předběžnou informaci podle čl. 12 odst. 1 nařízení OLAF a nelze jí proto vytýkat nedostatky ohledně absence náležitostí stanovených pro konečnou zprávu OLAF.
31. Žalobce dále obecně namítá nekonkrétnost, nepodloženost a neschopnost hodnocení informace OLAF. Tato obecná námitka je však dle názoru zdejšího soudu vypořádána již výše uvedenou argumentací ohledně zjištění skutkového stavu žalovaným, resp. celním úřadem; zdejší soud přitom nepřehlédl, že žalobce ani náznakem nepředestřel jinou legendu, která by (přesvědčivé) závěry žalovaného zpochybňovala. Zdejší soud tak uzavírá, že žalovaný opřel své závěry ohledně původu dováženého zboží v Čínské lidové republice o řadu důkazů, včetně (nikoliv však výhradně) informace OLAF a jejích příloh, které ve vzájemných souvislostech prokazují původ dováženého zboží v Čínské lidové republice. Žalobce měl možnost se v řízení o doměření cla vůči informaci OLAF a dalším důkazům vymezit a uplatnit vlastní verzi skutkového stavu. Pokud byl žalobce přesvědčen, že dovezené zboží nemělo původ v Čínské lidové republice, mohl celnímu úřadu předložit důkazy o skutečném původu dováženého zboží, což však neučinil.
32. Žalobce dále namítá, že žalovaný zcela pominul námitku týkající se výše pořizovací ceny dováženého zboží, z čehož žalobce jednak dovozuje, že zboží nemá původ v Čínské lidové republice a současně brojí proti výpočtu konečného antidumpingového cla.
33. Zdejší soud předně konstatuje, že žalovaný, resp. celní úřad na uvedené námitky v řízení adekvátně reagoval. Žalobce ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění kontroly a navržení jeho doplnění dle § 88 odst. 3 daňového řádu ze dne 2.3.2016 navrhoval, aby celní úřad zajistil znalecký posudek s cílem „posouzení trhu a stanovení cen obvyklých u jednotlivých položek propuštěného zboží“. To však celní úřad s ohledem na shromážděné důkazní prostředky, kterými byl původ dováženého zboží přesvědčivě prokázán, neučinil. Nadto nelze odhlédnout od skutečnosti, že pořizovací cena dováženého zboží nemůže mít sama o sobě vliv na určení původu zboží. Jde-li o názor žalobce ohledně účelu konečného

antidumpingového cla - ochrana vnitřního trhu a vytvoření rovných podmínek v hospodářské soutěži - pak s ním lze principiálně souhlasit, nicméně je třeba dát za pravdu žalovanému, že nařízení č. 91/2009, nevyžaduje ze strany celního úřadu posouzení, zda konkrétní cena při dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Čínské lidové republiky je či není dumpingová. Nařízení č. 91/2009 postihuje dovoz předmětných vybraných spojovacích materiálů z Čínské lidové republiky na území Evropské unie vyměřením antidumpingového cla bez ohledu na cenu dováženého zboží. Za takovýchto okolností celní úřad postupoval v souladu s čl. 1 odst. 2 nařízení č. 91/2009, pokud vypočetl antidumpingové clo z ceny zboží, kterou žalobce deklaroval v celním prohlášení (rozsudek zdejšího soudu č.j. 62 Af 115/2015-91 ze dne 1.3.2017).

34. Konečně žalobce namítá porušení zásady předvídatelnosti. Žalobce v rámci své činnosti dlouhodobě dováží do Evropské unie zboží z různých zemí světa, přičemž žalovaný v žádném předchozím případě neučinil závěr o původu zboží v rozporu s řádně vydaným osvědčením o původu zboží.
35. K zásadě předvídatelnosti se opakovaně vyjádřil Ústavní soud, který kupř. ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 487/03 ze dne 11.5.2005 uvádí, že „*ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky*“. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č.j. 2 Afs 47/2004-83 ze dne 12.8.2004 uzavírá, že „*princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat – v celkovém vyznění – stejně*“.
36. Za porušení zásady předvídatelnosti lze v souladu s výše uvedenou judikaturou považovat případy, kdy by žalovaný při stejných nebo obdobných skutkových zjištěních vyplývajících z kontrol po propuštění zboží nebo následných verifikací osvědčení původu rozhodl rozdílně. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí žalovaného, které by jeho tvrzení týkající se porušení zásady předvídatelnosti podpořilo. Žalobce v posuzované věci dovozuje porušení zásady předvídatelnosti z toho, že celním úřadem v minulosti nebyly provedeny kontroly po propuštění zboží nebo následné verifikace osvědčení původu a k vyměření cla došlo konkludentně na základě žalobcem doloženého osvědčení původu dováženého zboží. Není možné přisvědčit žalobci, že případy v minulosti, kdy celní úřad vyměřil clo konkludentně na základě osvědčení o původu zboží doložených žalobcem, aniž by provedl kontrolu po propuštění zboží nebo verifikaci osvědčení původu, došlo k založení legitimního očekávání žalobce, že tak bude postupovat vždy i v budoucnu. Přijetí takového názoru by v konečném důsledku znamenalo, že pokaždé, když by celní úřad po provedení určité kontroly přistoupil k doměření cla, porušoval by tím zásadu předvídatelnosti. Takový závěr je pak zcela absurdní. V posuzované věci žalovaný informací OLAF a jejími přílohami a dalšími důkazy prokázal jiný než žalobcem deklarovaný původ dovezeného zboží a na základě těchto zjištění žalovaný přistoupil k doměření cla. V jeho postupu tak nelze spatřovat porušení zásady předvídatelnosti a zdejší soud tak ani tuto námitku neshledává důvodnou.
37. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný

skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

38. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu